

Sadržaj

1. Uvod.....	2
2. Zaboravljanje.....	3
3. Uzroci zaboravljanja.....	4
3.1. Postupno osipanje tragova pamćenja.....	4
3.2. Nemogućnost pronalaženja informacija.....	4
3.3. Inhibicija.....	4
3.4. Represija.....	5
4. Ebbinghausova krivulja zaboravljanja.....	5
5. Vrijeme i zaboravljanje.....	6
6. Zaključak.....	7
7. Literatura.....	8

1. Uvod

U društvu je rašireno mišljenje da je zaboravljanje nešto štetno, nešto što treba spriječiti. Ljudima se, na temelju selektivnog pamćenja, u dugoročnom pamćenju ističu tuđi i vlastiti neuspjesi pamćenja, dok se hiljade uspješnih dosjećanja samo u jednom danu ne opažaju. Normalno je da pamćenje mora funkcionisati savršeno, a kada “zakaže” onda se javlja problem. Uprkos tome što nas zaboravljanje ponekad zaista “živcira”, takav način razmišljanja je uglavnom pogrešan. Kada ne bismo ništa zaboravljali, bili bismo invalidi. Sva neugodna sjećanja, svi naši neuspjesi, sve pogrešno naučeno gradivo, sve što bismo htjeli zaboraviti vrtilo bi nam se po glavi i dovodilo nas do ludila.

Na pitanja koja su u praksi najzanimljivija psihologija uglavnom ne daje odgovore. To su pitanja kao: “Zašto neki ljude pamte bolje od drugih?”, “Zašto se ne mogu sjetiti njenog imena, a rekla mi ga je prije nepunih par minuta?” i slična. Ovakvih pitanja ima mnogo, a psihološka istraživanja većinom su provedena u laboratorijima, u strogo kontrolisanim uslovima, te njihovi rezultati ne pokazuju kako pamćenje funkcionise u stvarnom životu; kod kuće, u školi, na poslu i sličnim situacijama u kojima se svakodnevno nalazimo. Zato se javila potreba da se procesi pamćenja počnu istraživati u prirodnim uslovima, čemu je najviše pridonio članak Ulrica Neissera “Pamćenje: Što su važna pitanja?” (1978.). On govori kako takva istraživanja mogu biti produktivnija od laboratorijskih. Ipak, smatra da je i u laboratorijskim istraživanjima došlo do napretka: sve je manje besmislenih slogova, a sve više rečenica i priča, ali to je još uvijek vrlo daleko od onoga što pamtimo u svakodnevnom životu.

Laboratorijska i praktična istraživanja imaju na neki način različite ciljeve proučavanja; laboratorijska traže opšte zakonitosti, a praktična se vezuju uz specifične zadatke i situacije.

Počeci razvoja eksperimentalne psihologije, ponajviše kroz radove Ebbinghausea krajem 19. vijeka, značili su i početak eksperimentalnog rada na području pamćenja kao složenog procesa, koji se sastoji od učenja, zadržavanja i dosjećanja (tzv. Kognitivno shvatanje pamćenja). S napretkom fiziologije, biohemije i ostalih prirodnih nauka razvija se neurofiziološko istraživanje osnova pamćenja. Veliki broj tih istraživanja bavio se izoliranim problemima, odvojeno od ispitivanja procesa pažnje i percepcije, a zanemareni su i aspekti pamćenja, što je osnovni pristup psihologije pamćenja. Početkom šezdesetih godina prošlog vijeka javlja se shvatanje o pamćenju kao dijelu ukupnog procesa obrade informacija, što danas predstavlja dominantan pristup psihologije fenomenu pamćenja. Treba spomenuti da je velik uticaj na teorije o pamćenju imala matematička psihologija kao i teorija detekcije signala.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com